

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

VI

Ἡ συμφωνία

Οἱ δέκα πέντε κακοῦργοι σηκώθηκαν σάν ἕνας καὶ μόνος ἀν-
θρώπος.

— Ἀκούστε, τοὺς εἶπε τότε ὁ μυστηριώδης ἱεροφάνης. Θὰ φύ-
γετε, σήμερον μάλιστα, ἀπὸ τὴν πόλιν ἔσείς κ' οἱ ἐξαζόσιοι ἄνθρω-
ποι ποὺ ἔχετε στὶς διαταγὰς σας. Πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ, ὥστε πρὶν νὰ
δύσῃ ὁ ἥλιος, οἱ πολῖται τῆς Τουραίνης νὰ νομίσουν ὅτι γλύτωσαν
ἀπὸ σᾶς.

— Καλά.

— Ἐπὶ ἐννιά μέρους θὰ κρύβετε στὰ δάση ποὺ εἶνε γύρω ἀπὸ
τὴν πόλιν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως πρέπει νὰ μὴ γάνετε τίποτε
στὰ περὶχωρα. Μὴτε κλοπὴ, μὴτε φόνος νὰ γίνῃ, ἀκούτε καλά...

— Δύσκολο... Ἐίπαν μερικοὶ κακοῦργοι.

— Ἀλλὰ ὁ λοχαγὸς ἔπεισε νὰ πῇ:

— Μάλιστα ἔτσι θὰ γίνῃ.

— Σήμερα, ἐξακολούθησε ὁ ἄγνωστος ἔχουμε τριάντα Ὀκτω-
βρίου σ' ἐννέα ἡμέρας, δηλαδὴ στὶς ὀκτῶ Νοεμβρίου θὰ μπῆτε τὸ
βράδι μὲς σ' τὴν Τουραίνην ἀπὸ τὶς διάφορες πόλεις τῆς, χωρισμένοι
σὲ ὁμίλους ἀπὸ πέντ' ἕξ ἢ καὶ ἑνάς, χωρὶς ὄπλα, σὰ φιλήσυχου
διαβάται.

Ὁ Ταγιεφέρ μάζεψε τὰ φρούδια του.

Καὶ γιατί χωρὶς ὄπλα: γούλ-
λισε. Καὶ γιατί μετὰ ἐννιά μέρους καὶ
ὄχι σήμερον ἢ αὔριο:

— Γιατί: Δὲν ξέρετε ὅτι μετὰ ἐν-
νέα ἡμέρας ὁ Ἰστανὸς διοικητὴς δίνει
μιὰ μεγάλη ἔορτή:

— Ἐ, καὶ μ' αὐτὸ τι:

— Θὰ ἔχουμε ἑπιπορευομένους, ἀγῶ-
νες, χοροὺς καὶ συμπόσια. Θὰ μοιρά-
σουν κρασί στοὺς στρατιώτες οἱ ὁποῖοι
θὰ μεθύσουν καὶ οἱ πολῖτες θὰ τρέξουν
ὅλοι στὸν πύργο τοῦ διοικητοῦ γιὰ νὰ
παρκαλοῦντῆσουν τὶς διακεδάσεις καὶ
ἔτσι θὰ μείνῃ ἐντελὲς ἐλευθεροῦ τὸ
προαύλιο τοῦ Ἁγίου Κεντίνου. Κατα-
λαβαίνετε:

— Καὶ τότε:

— Τότε θὰ εἶνε ἡ κατάλληλη στιγ-
μὴ νὰ περιουλώσετε τὴν ἐκκλησίαν μὲ
τοὺς ἐξαζόσιους ἄνδρας σας. Ὑστερα,
ἔσείς ὁ ἴδιος λοχαγέ, θὰ πάτε στὴν
ὁδὸν Οὐγζοριαν, ὅπου βρίσκεται τὸ πα-
λάτι τοῦ κόμητος τῆς Θουίνης.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι κρατοῦσαν
τὴν ἀναπνοὴ τους.

— Θὰ σταθῆτε κάτω ἀπ' τὰ παρά-
θυρα τοῦ διαιερισματοῦ τοῦ κόμητος.

Μόλις σημάδουν μεσάνυχτα ἕνα παρά-
θυρο θ' ἀνοίξει καὶ ὁ ἴδιος ὁ κόμης
τῆς Θουίνης θὰ φανῇ στὸν ἔξωστη. Θὰ φωνάζει μὲ τὸνοιά του τὸν
λοχαγὸ Ταγιεφέρ καὶ θὰ τοῦ πετάξει τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντί-
νου, τὰ ὁποῖα εἶνε ἕξ...

— Ἐπιλοῦλα, κύριε, ἀφοροῦν ἑσᾶς.

Ἔτσι μίλησε ὁ ἄγνωστος.

Ὅρα πολλὴ πέρασε ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ τελείωσε μὰ οἱ δεκαπέντε
κακοῦργοι τὸν ἀκούσαν ἀκόμα, ἀκίνητοι σάν ἀπολιθωμένοι, μὴ ἔξ-
ροντας ἂν κοιμῶνται ἢ ἂν εἶνε ζῆλνιοι.

Ὁ Ταγιεφέρ βγῆκε πρῶτος ἀπ' τὴ βύθισή του.

Ἀπλωσε τὸ χερὶ του, ἔπιασε τὸ μυστηριώδη ξένο ἀπὸ τὸν ὄμο
καὶ σφίγγοντάς τον τὸν ἀνάγκασε νὰ καθῆσθαι κοντὰ του στὸν πάγκο.

Ἐπειτα τοῦ σφύριξε σ' αὐτὰ αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια:

— Ἡ κατάσκοπος εἶσαι ἢ μὰς χοροῖδεύει! Ὅτι καὶ νὰ συμ-
βαίνῃ γάνε τὴ προσεγγί σου γιατί εἶσαι χαμένος.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ λοχαγὸς ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ
ἔβαλε στὸ τραπέζι μπροστὰ του.

Ὁ μυστηριώδης ἱεροφάνης δὲν τᾶχασε διόλου.

— Ἡ ἀποστολή μου τελείωσε, ψιθύρισε ὑψώνοντας τοὺς ὄμους
του. Μπορεῖτε τώρα νὰ μὲ σκοτώσετε. Ἀλλὰ σκεφθῆτε τὸ καλά,
κάποιος θὰ σᾶς ζητήσει λογαριασμό γι' αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς γάνει νὰ τὸ
πληρώσετε πολὺ ἀκριβά.

— Καὶ ποῖός εἶναι αὐτός;

— Ἐκεῖνος ποὺ μὲ στέλνει σὲ σᾶς, ἐκεῖνος ποὺ σᾶς μετεβίβα-
σα τὰ λόγια του.

— Πῶς λέγεται.

— Γοδεφρίδος, κόμης τῆς Θουίνης.

Οἱ κακοῦργοι γλάμασαν ἀπὸ τὴν ἔκστασή τους. Ἐκεῖνὴ τὴ
στιγμὴ μιὰ ζητωκραυγὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν αἰθούσα τοῦ κατηλείου.

— Ζήτη ὁ τίμιος κόμης μὰ!

— Ἀκούς;... ψιθύρισε ὁ Ταγιεφέρ, τίμιος!..

— Λοχαγέ, εἶπε τότε ὁ Σαλβαδόρ, ἄφησε αὐτὸ τὸν δυστυχισμένο

νὰ φύγῃ... Ὅυτε προδότης εἶναι, οὔτε μὰς χοροῖδεύει... ἀπλούστατα
εἶναι τοῦ ἑλλός.

— Τοῦ ἑλλός καὶ ἀνόητος, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος, εἶν' ἐκεῖνοι
στοὺς ὁποῖους παρουσιάζεται ἡ τύχη τους κ' αὐτοὶ τὴν ἀφήνουν
νὰ φύγῃ.

Οἱ κακοῦργοι ἀλληλοκοιταζόντουσαν, ξαφνιασμένοι ἀναποτά-
στοι.

— Τότε, ξανάτε ὁ ἄγνωστος, γιατί δὲ μὲ χτυπάτε: Τί περμι-
νετε;

Ὁ Ταγιεφέρ σκεφτόταν.

— Τὶ διάβολο μὰς λές! Εἶπε τέλος. Ποῦ ἀκούστηκε αὐτὸ, νὰ
θῆλῃ ὁ κόμης ν' ἀτμασθῇ!.. Βαροῖθηκε τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ του ἢ
τρολλάθηκε!..

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος, ἀλλὰ ἕνας εὐσεβὴς ἄνθρωπος
θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ τὴ δόξα τοῦ θεοῦ!..

— Μὰ ὁ κόμης εἶναι καθολικός;

Ὁ ἄγνωστος ἄρχισε τότε νὰ γελᾶει δυνατὰ καὶ εἶπε:

— Γελώσατε. Ὁ κόμης εἶναι διαμαρτυρούμενος...
Ἀρνήθηκε λοιπὸν τὴν πίστη του: Ἀδύνατο...

— Καὶ διόμο εἶν' ἀλήθεια. Ὁ κόμης ἔγινε διαμαρτυρούμενος πρὸ
πέντε μηνῶν.

— Ὡμίματα λές... γιατί ἂν εἶταν διαμαρτυρούμενος πῶς θὰ δεχό-
ταν νὰ φυλάξῃ τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

— Γιὰ νὰ τὰ παραδώσῃ κατόπιν σὲ σᾶς, λοχαγέ καὶ νὰ δώσῃ ἔτσι
στοὺς διαμαρτυρούμενους μὴ ἀπόδειξη
ὅτι στᾶλήθεια ἄλλαξε θρησκεία.

Ἐπακολούθησε σιωπὴ.

Οἱ κακοῦργοι ἄρχισαν νὰ κλονίζον-
ται.

— Ἀληθινὴ ἢ ὄχι, εἶπε τέλος ὁ
Σαλβαδόρ, ἡ ἱστορία σου εἶναι παρά-
ξενη καὶ μὲ βάζει σὲ πειρασμό.

— Γι' αὐτοῦ, εἶπε ὁ Ταγιεφέρ, στὸν
ἄγνωστο μπορεῖς νὰ μὰς βεβαιώσεις
ὅτι ὅσα μὰς λές εἶναι ἀληθινὰ.

— Ἐκτελέσατε τὸ σχέδιό ποὺ σᾶς
εἶπα καὶ ἡ ἐπιτυχία του εἶναι ἡ καλ-
λιτέρα ἀπόδειξίς γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε.

— Δὲ μὰς φτάνει αὐτό.

Ὁ ἄγνωστος ἄρχισε νὰ σκέφτεται.

Ἐπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ζόλο ποὺ
μὰ περιχαρῆ καὶ τὴν ἔδειπλωσε
μπρὸς στὰ μάτια τοῦ λοχαγοῦ.

— Εἶν' ἀσέτο αὐτὸ γιὰ νὰ σᾶς βε-
βαιώσῃ; οὔτησε.

— Καὶ τί εἶν' αὐτό;

— Ἐγγοραφο ἀσφαλείας.

Ὁ Σαλβαδόρ τὸ πήρε στὰ χεῖρα
του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζει:

«Πρὸς τοὺς κυρίους ἀξιωματικοὺς
τῆς ὑπηρεσίας τῶν πυλῶν τῆς Του-
ραίνης.

«Διαταγὴ ν' ἀνοίγονται στὸν ἐπι-
φρόντα τὸ παρὸν αἱ πύλαι τῆς πόλεως σ' ὀκτωαδέκατε ὥρα τῆς
ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς καὶ νὰ ἐπιτρέπεται ἡ διάβασις σ' αὐτὸν καὶ τὴ
συνοδεία του ὀκτωαδέκατε κ' ἂν εἶναι».

Ἀπὸ κάτω εἶταν οἱ ὑπογραφεῖς τοῦ διοικητοῦ τῆς Τουραίνης,
τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Κοιτηρέλ.

Ἀπρὸ τοῦ διαβάσε αὐτὸ ὁ Σαλβαδόρ, εἶπε.

— Αὐτὸ μὲ γάνῃ ν' ἀπορασίσω.

— Κι' ἐμεῖς! φώναξαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι σηκωνόμενοι.

Τότε σηκώθηκε κ' ὁ Ταγιεφέρ καὶ βάζοντας τὸ χερὶ του στὸν
ὄμο τοῦ μυστηριώδους ἱεροφάνητος εἶπε:

— Ἐπειτα ἀπὸ ἐννιά μέρους τὰ μεσάνυχτα κάτω ἀπὸ τὰ παρά-
θυρα τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου.

— Σύμφωνοι! ἀπάντησε ὁ ξένος.

Σὲ λίγο ὅλοι οἱ κακοῦργοι εἶχαν φύγει ἀφήνοντας τὸν μόνον.

Τότε καὶ κείνος σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς μιὰ πόρτα ποὺ βρι-
σόταν στὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἔβριξε ἕνα βλέμμα στοὺς πελάτες τοῦ κατη-
λείου ποὺ ζητωκραύγαζαν διαρκῶς:

— Ζήτη ὁ τίμιος κόμης.

Ἐνα σατανικὸ γέλιο φάνηκε στὰ χεῖλῃ τοῦ μυστηριώδους ξένου,
ὁ ὁποῖος ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ καὶ σκοτεινὸ δω-
μάτιο.

VII

Ὅπου ἔρχεται μιὰ ἰδέα στὸν κύρ Κοζεφέρ

Τὸ δωμάτιο ὅπου μπῆκε ὁ μυστηριώδης ἱεροφάνης, μόνον τοῦ
ἐπιπλά εἶχε ἕνα τραπέζι καὶ μερικὰ καθίσματα. Φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα
παράθυρο κάτω ἀπὸ τὸ ὅποιο κυλούσε ὁ παταμὸς Ἐσκιάν.

Ὁ κύρ Κοζεφέρ τὸ κρατοῦσε αὐτὸ γιὰ τοὺς διακεκριμένους πε-
λάτας του. Τώρα ὅμως εἶταν ἀδειανό.

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ κακοῦργοι ἄρχισαν νὰ σκέπτονται.